

радка разни мисли и факти, подсказани отъ европейскитѣ и гръцки вестници. Между друго той си отбелязва идеята на Гарибалди, идолъ на италиянцитѣ, като борець за свободата и врагъ на деспотизма: „Когато патриотизмътъ се ограничава само у нѣкои отдѣлни лица, тѣ се заклеватъ и убиватъ народнитѣ врагове. Сега, обаче, патриотическитѣ чувства сж събудени у самитѣ народи, и тия се сражаватъ и триумфиратъ“. „Гарибалди, пише Селимински, съ една шепа доброволци завладѣ, или по-добре освободи Сицилия и Неаполъ отъ Бурбонитѣ“. По поводъ на френската намѣса въ Ливанъ, следъ кланетата извършени тамъ отъ фанатизиранитѣ мусюлмани надъ сирийскитѣ християни, Селимински мисли, че се е минало вече времето, когато турцитѣ могли да колятъ безнаказано християнитѣ като овци, и че най-добре би било, ако турцитѣ, забравяйки старитѣ си страсти и произволи, се сговорятъ съ християнитѣ, подъ знака на Хатихумаюна, за да не става нужда отъ намѣса на европейскитѣ сили. „Действително, нѣма нищо по-полезно отъ това, да се премахнатъ ужаснитѣ сцени, да се осигури личната безопасностъ на гражданитѣ, да се изпълни буквално Хатихумаюнътъ, и да оставимъ Турция спокойна, щото тя сама да върви по пътя на реформирането си...“ Хармонията между великитѣ сили, вмѣсто да радва, безпокои Селимински, тѣй като той допуска една тѣхна намѣса въ Турция — но за подѣлбата ѝ. Наполеонъ III и Александъръ II сж еднакво привърженици на турското разпадане, за унищожение на деспотизма. Настъпи ли часътъ за действие, българитѣ ще се намѣрятъ въ положението на Балдуина I въ 1204 г., когато влѣзълъ въ Цариградъ. „Като се раздѣли турското царство, да не се надяваме, че само ризата ще се промѣни и че ще премине въ нашитѣ ръце. Понеже живѣемъ тукъ и отъ близу знаемъ положението, можемъ да кажемъ, че дѣлбата ще стане на много части“. Освенъ това, „колкото и либерално да бжде новото управление, народътъ не ще е благодаренъ“. Изобщо, разгадавайки бждещето „както нашия сънъ на книга“, Селимински иска благоразумие отъ българитѣ, за да се избѣгнатъ страшни последици. „Дано сирийското клане да е последно и дано това да е последната стража на петътѣ съюзни сили!“ Ако турцитѣ бждатъ въ състояние да потушатъ още въ самото начало всѣко мусюлманско движение противъ християнитѣ, ще може по този